

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka, soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudce JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **A. N.**, zast. JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 92, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, č. j. OAM-320/ZA-ZA06-ZA14-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2013, č. j. 22 Az 18/2012 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce se sídlem Polní 92, Brno, **se přiznává** na náhradě nákladů řízení částka **4 114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2012, č. j. OAM-320/ZA-ZA06-ZA14-2012, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany; dle citovaného zákonného ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel *„neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“*. Tvzení stěžovatelky, že jí v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany jejího otce, shledal žalovaný nedostatečným.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu mimo jiné uvedl, že stěžovatelka se ve vlasti opakovaně obrátila na policii, která zasáhla a otce zadržela. Pokud stěžovatelka byla

s postupem policie nespokojená, měla možnost obrátit se na nadřízené orgány; absenci státní ochrany bylo by možné konstatovat pouze tehdy, pokud by stěžovatelka vyčerpala všechny reálně dostupné prostředky.

[3] Důvody, o něž stěžovatelka opřela podanou kasační stížnost navrhuující zrušení rozsudku krajského soudu, netřeba opakovat, jelikož jsou stěžovatelce známy.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (vyhledatelné též – stejně jako dále citovaná rozhodnutí – na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry v tomto rozhodnutí traktované jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci; vzhledem k jejich všeobecné dostupnosti a stabilizovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu podepřené neměnnosti postačí na ně odkázat.

[6] Stěžovatelka přesah vlastních zájmů spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu spočívajícím v nerespektování dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, které mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Přijatelnost své kasační stížnosti stěžovatelka dále opírá i o údajnou potřebu vyřešení otázky, zda nedostatek či naprostá absence legálních nástrojů ochrany před hrozícím či trvajícím domácím násilím je důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, případně zda je správní orgán povinen přítomnost prostředků ochrany v zemi původu žadatele o ni zkoumat *ex officio*.

[7] K námitce spočívající ve stěžovatelčině obavě z návratu do země původu kvůli otci, který jí v minulosti vyhrožoval a fyzicky ji napadal, přičemž zároveň vyjadřuje nedůvěru k tamějším policejním orgánům, postačuje odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, a ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, řešící případy stěžovatelčině věci připodobnitelné. V této souvislosti tudíž nevystává žádná právní otázka, jejíž zodpovězení by zakládalo přijatelnost stěžovatelčiny kasační stížnosti. Ke stejnému závěru přitom Nejvyšší správní soud dospěl i stran druhé námítky týkající se povinnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany z úřední povinnosti. V této souvislosti postačí odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59 (publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS), a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41.

[8] Tvrzení, že krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, což mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení, stěžovatelka dále nekonkretizovala, přičemž zdejší soud neshledal, že by se krajský soud takového pochybení dopustil; ze stěžovaného rozsudku je naopak patrné, že se krajský soud s relevantní judikaturou

pokračování

Nejvyššího správního soudu v projednávané věci přehledným a výstižným způsobem vypořádal.

[9] Nejvyšší správní soud souhrnně konstatuje, že žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícímu relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatelky nebyla ve správním řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Krajský soud správně a s dostatečným odůvodněním žalobu zamítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil pochybení, které by bylo způsobitelné přivodit zrušení stěžovaného rozsudku.

[10] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že jakkoli je stěžovatelka nyní vystavena hrozbě uložení správního vyhoštění, v řízení o něm jsou správní orgány dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, povinny zkoumat, zda v jejím případě nejsou dány důvody znemožňující vycestování. V rámci hodnocení těchto překážek přitom správní orgány musí zajisté vzít v potaz i nový rodinný stav stěžovatelky, jakož i narození její dcery dne 4. 9. 2013. V nynějším řízení není též nutné a z časových důvodů ani možné zjišťovat, zda-li stěžovatelka požádala o poskytnutí mezinárodní ochrany pro svoji nezletilou dceru. Avšak byla-li by tu taková žádost, zajisté by nebylo ani ústavně přípustné před rozhodnutím o ní, a to včetně možného soudního přezkumu, stěžovatelku z České republiky vyhostit.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

[13] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3 400 Kč. Jelikož advokátka na výzvu Nejvyššího správního soudu doložila osvědčení, že je plátekyní daně z přidané hodnoty, zdejší soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

